

[Peter Nielsen.]

og så bliver han nødt til at tænke på, at der jo kommer en helt anden skala.

Jeg tror, at skal vi bedømme dette lovforslag om ændringer i ligningsloven, så gør vi det bedst ved at se på den nye, retfærdige skala med de lavere procenter, der er en følge af skattefradragets ophævelse, og som bevirker, at den enkelte ikke kan komme i klemme som skatteyder næste år. Finansministeren har med dette overgangsforslag taget hensyn til en skatteyder, der har betalt en særlig stor skat i 1967, og som måske ikke i år får så stor en indtægt; han får nu en vis udjævning derigenom, at den difference, der bliver mellem de to års skattebetalinger, kan fratrækkes i det kommende års skattepligtige indtægt. Jeg kan i øvrigt henvise til, hvad mit partis ordfører, hr. Egon Jensen, sagde om dette spørgsmål ved behandlingen den 24. maj i år.

Jeg vil selvfølgelig med stor interesse lytte til, hvad de øvrige partiers ordførere siger, om de nu har nye, gode ideer, således at vi kan nå den hele og fulde millimeterretfærdighed. Vi kan vel næppe finde en form, der er stort mere retfærdig; man kan selvfølgelig sige, at der altså er nogle, der har fået en uberettiget fordel, men at tage den fra dem, bliver vel ikke nemt. Det ville også kunne ramme dem, der ligefrem har været nødt til at forudbetale, fordi de er begyndt med det, fordi de har måttet udjævne en meget stor indtægt, en usædvanlig stor indtægt ét år. Vi skulle selvfølgelig ikke i sin tid have vedtaget, at man kunne fradrage ikke forfaldne skatter, men vi gjorde det, fordi den enkelte skatteyder derved kunne foretage en udjævning, hvis han havde haft en særlig stor indtægt, således at han ikke blev så stærkt ramt af skatten af merindkomst. Jeg sagde, dengang vi indførte denne regel, at den jo egentlig kun betød en stakket glæde. Den pågældende har nemlig været nødt til at blive ved med at forudbetale for ikke af få en forfærdelig skattepukkel, og ham vil vi selvfølgelig ikke ramme; han har jo handlet på fuldstændig lovmæssig måde.

Jeg tror altså ikke, vi kan komme retfærdigheden stort nærmere. Man må trøste sig med, at man som sagt ikke bliver udsat for vilkårligheder, selv om man ikke har foretaget de store forudbetalinger; noget

andet er, at man måske kan misunde dem, der har haft råd til at gøre det.

Vi plejer jo ikke ved første behandling af et lovforslag at gå ind i dets enkelte detaljer; der er dog et par ting vedrørende dette ligningsforslag, jeg gerne vil gøre nogle enkelte bemærkninger om.

De, der har med ligning at gøre, ved jo, at fradragets reglerne for udgift til befordring giver anledning til mange bryderier, mange kontroverser, meget besvær både for skatteyderen og for ligningsmyndighederne, og det kunne derfor være fristende at sige, at man helt skulle stryge disse befordringsfradrag. Jeg er dog ikke tilhænger af det. Vi skal have en så bevægelig arbejdskraft som muligt. Det betyder ikke mindst en del i arbejdsløshedsområderne, hvor det mange gange er således, at den enkelte skatteyder bliver udsat for store udgifter i forbindelse med erhvervelse af indtægten; fordi han har for langt til sin arbejdsplads. Men jeg vil indrømme, at den form, vi har haft, har været meget tung at arbejde med, og spørgsmålet er, om vi ikke efterhånden skulle ind på det svenske system, hvorefter man giver et fast fradrag, efter hvor langt man har til arbejdspladsen, og ikke skal have alle de udregninger, vi har: på hvilken måde man kan transportere sig, hvad der er nemmest, og hvad der er billigst osv.

Der er jo foretaget de sædvanlige ændringer i dette befordringsfradrag derved, at beløbene er sat op — ja, hvad kan man sige — er blevet pristalsreguleret; man har derudover foreslået en ændring, jeg hilser med glæde, og det er den vedrørende de skiftende arbejdspladser. Det er jo efterhånden kørt ud i den rene parodi, idet to, der er fuldstændig ligestillede med hensyn til deres befordring til arbejdspladsen, kan blive forskelligt behandlet, hvis den ene f. eks. bare holder kaniner hjemme og derfor kan sige, at han har 2 arbejdspladser, altså hjemme og det andet sted, hvor det egentlige arbejde er. Det holder op nu, men det betyder jo ikke, at de, der virkelig har skiftende arbejdspladser, ikke får lov til at beholde det naturlige fradrag.

Ved en ændring af ligningsloven kan der selvfølgelig fremkomme mange forskellige ønsker — det er jo sket, hver gang vi har foretaget ændringer — men mon vi ikke